

På anstalten

Av Lars Poverud

Kort rapport fra 311. Kapittel 1

Jeg er nå innlosjert på Anstalten, og har vært her i tre uker i morgen. Her er det godt å være, selv om angsten tar meg med jevne mellomrom. Jobber med saken.

For noen kvelder siden hadde jeg en litt fin opplevelse. Jeg stod på balkongen i tredje etasje, og tok en aftensrøk. Jeg tittet rundt meg og kikket ned på parkeringsplassen og røkeboden nedenfor, som tilhører en annen anstalt med samme formål som det jeg er her for.

Nok om det.

Der stod det en relativt høyreist kvinne med langt, mørkt hår og røkte. Jeg ble fascinert av henne. Hun tittet opp, og vi vinket i stillhet til hverandre.

Jeg var forelsket i henne i tretti sekunder.

Det var bare det, men det var fint.

Rapport fra 311, Kapittel 2

Jeg er hjemme nå. Min første permisjon, eller «treningstur» som det heter på Anstalten. Jeg liker ikke «treningstur», jeg vil ha perm.

Treningstur høres så veldig pasientaktig ut. Det er fortsatt fint å være på Anstalten, men angsten tar meg hele tiden. Noen ganger lurar jeg på hva jeg skal gjøre med den.

Angsten altså.

Men jeg lever med den. Jeg har funnet ut at jeg tror at min evige, generaliserte angst er en av hovedgrunnene til at jeg drikker. Det som er problemet er at jeg ikke veit hvor jeg skal begynne med å jobbe med dette. Det er som om jeg har et digert garnnøste med haugevis av tråder, og jeg aner ikke hvilken tråd jeg skal dra i. Den tråden som viser meg vei. Den tråden som forteller meg at Det Er Sånn Du Skal Gjøre Lars. Det er her du må dra.

Bortsett fra dette er det fint å være på anstalten. Det er kjempefine mennesker både blant oss pasientene, og blant personalet.

Når det gjelder personalet er det ett unntak. La oss kalle henne Petronelle. Hun jobber ekstravakter, og er en eldre dame. Velfrisert og i det hele tatt. Hin aften var hun på vakt. En lørdag aften.

På lørdager har vi pizza, og det er fint. Problemet var og er at når Petronelle er på vakt, så insisterer hun på at personalet skal bestemme hvilke pizzaer vi skal få smake på. HURRA! Vanligvis fordeles pizzaene vakkert utover bordene slik at vi kan smake på de vi vil smake på. Ikke så når Petronelle er på jobb.

Vi får servert middag og andre måltider på et lite område hvor det er litt varme i bunn og sånn. Petronelle ville ikke at vi skulle ha pizzaene på bordet, men at personalet skulle legge pizzaene der hvor middagen vanligvis ble presentert. Det var med andre ord personalet som skulle bestemme hvilke pizzaer vi, frivillig innlagte, voksne mennesker skulle ha anledning til å smake på.

Slik at det bare var plass til to pizzaer pr servering. Undertegnede protesterte, men Petronelle var klar og tydelig og konverserte, at «det er slik vi gjør det nå».

Jeg må tilstå at jeg ble en smule bister, men måtte gi meg.

Petronelle bestemte tydeligvis hvordan det skulle være. I ettertid har jeg konversert med ymse medpasienter, og det er et unisont kor som sier at Petronelle ikke er det mennesket man ønsker på Anstalten. Anstalten klarer seg med andre ord uten Petronelle. La henne hvile nå! Hun er dog pensjonist.

Dette er selvsagt en liten sak, men for undertegnede framstår det som en ganske stor sak fordi det sier noe om menneskesynet hun har. Det er altså sånn at vi med en smule rusavhengighet ikke vet vårt beste når det gjelder pizza, og derfor mange andre ting. Vi er tydeligvis litt dumme. Fordi vi har problemer.

Vedkommende har også uttalt, i forbindelse med at det var mye sol som kom tuslende inn i stua, og noen ønsket å senke markisen for å unngå direkte sol, hvor Petronelle presterte å si at «dere rusmisbrukere takler vel ikke sol. Dere vil helst være bak gardiner.»

Og jeg spør meg selv, er det slik vi vil ha det?

Ellers trives jeg på rom nummer 311. Det er helt greit å bo der. Jeg har imidlertid litt å utsette på middagene vi får. Det er poteter, poteter, poteter,

poteter OG poteter OG poteter.
Store mengder saus og i det hele tatt. NORSK mat fra ende til annen. Maten lages på et sykehjem (som ikke heter sykehjem mer, men noe fint som helsehus osv), og dette sykehjemmet tenker tydeligvis at husmannskost er greia.

Jeg tenker at de som er på sykehjem nå har reist litt. De har opplevd annen mat. De har opplevd maten UTEN poteter.

Men dette har kjøkkenet tydeligvis ikke fått med seg. Slik er blott livet.

Men ellers er det fint. Jeg trives. Vi er mange flotte mennesker. Ressurssterke mennesker. Kvinner og menn som prøver å gjøre noe med livene vi har levd.

HURRA!

Lars Poverud
lpoverud@online.no

